

ÎNCHEIERE

06 aprilie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul – Valeriu Doagă
Judecătorii – Tamara Chișca-Doneva, Ion Druță

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de
Departamentul Poliției de Frontieră,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Daniela Rotaru
împotriva Departamentului Poliției de Frontieră, intervenient accesoriu Casa Națională
de Asigurări Sociale cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2016,

c o n s t a t ă:

La data de 26 noiembrie 2015 Daniela Rotaru a depus cerere de chemare în
judecată împotriva Departamentului Poliției de Frontieră, intervenient accesoriu Casa
Națională de Asigurări Sociale (în continuare – CNAS) cu privire la contestarea
actului administrativ.

În motivarea acțiunii a invocat că, soțul său, Rotaru Andrei activează în funcție
de ofițer principal de investigații al Direcției investigații speciale a Departamentului
Poliției de Frontieră.

Relevă că nu este angajată în câmpul muncii, iar din data de 15 iunie 2015 se află
în concediu de maternitate și la întreținerea soțului.

Susține că la data de 16 octombrie 2015 s-a adresat la Departamentul Poliției de
Frontieră cu cerere prin care a solicitat achitarea indemnizației de maternitate, însă
prin răspunsul din 03 noiembrie 2015, i s-a refuzat.

Consideră răspunsul pârîtului neîntemeiat și ilegal, fiind îngrădită în drepturi
recunoscute de lege.

În urma concretizării pretențiilor, solicită admiterea cererii, obligarea pârîtului de
a stabili, calcula și achita indemnizația de maternitate și indemnizația lunară ca
persoană asigurată pentru creșterea copilului pînă la vîrsta de 3 ani, încasarea de la
pârît a prejudiciului moral în mărime de 10000 de lei și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărîrea judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 07 iunie 2016 s-a admis

parțial acțiunea, s-a obligat Departamentul Poliției de Frontieră de a stabili, calcula și achita reclamantei Rotaru Daniela indemnizația de maternitate și indemnizația pentru creșterea copilului până la vârsta de 3 ani și s-a încasat de la Departamentul Poliției de Frontieră în beneficiul reclamantei Rotaru Daniela cheltuieli de judecată sub forma cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 2000 de lei. În rest acțiunea s-a respins ca nefondată.

Prima instanță a constatat că, odată ce Ministerul Afacerilor Interne și Departamentul Poliției de Frontieră reprezintă două entități juridice distincte, și pe cale de consecință au atribuții și surse de finanțare diferite, debitor al obligației de achitare a sumelor bănești ce rezultă din raporturile de muncă este entitatea în subordinea căruia activează creditorul obligației la momentul înaintării acțiunii în modul prevăzut de lege. Prin urmare se justifică pe deplin necesitatea admiterii acțiunii în partea ce se referă la obligarea Departamentului Poliției de Frontieră de a stabili, calcula și achita reclamantei Rotaru Daniel indemnizația de maternitate și indemnizația pentru creșterea copilului până la vârsta de 3 ani.

La fel, prima instanță a conchis că simplu fapt al admiterii pretențiilor de bază, reprezintă pentru reclamantă o satisfacție mai mult decât echitabilă.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2016 s-a respins apelul declarat de Departamentul Poliției de Frontieră și s-a menținut hotărârea primei instanțe.

La data de 26 ianuarie 2017 Departamentul Poliției de Frontieră a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2016, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri privind respingerea capetelor de cerere cu privire la stabilirea, calcularea și achitarea indemnizației de maternitate și încasarea cheltuielilor de judecată, ca fiind neîntemeiate, iar cerința privind stabilirea calcularea și achitarea indemnizației pentru creșterea copilului până la vârsta de 3 ani, ca fiind tardivă.

În motivarea recursului a invocat că, instanța de apel a interpretat în mod eronat dispozițiile art.4 din Legea nr.489 din 08 iulie 1999 privind sistemul public de asigurări sociale și art.6 din Legea nr.289 din 22 iulie 2004 privind indemnizațiile pentru incapacitatea temporară de muncă și alte prestații de asigurări sociale, deoarece intimata este o persoană neasigurată și poate beneficia de indemnizația pentru creșterea copilului în baza pct.4 din Regulamentul cu privire la modul de stabilire și plată a indemnizațiilor adresate familiilor cu copii, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.1478 din 15 noiembrie 2002.

Susține că, intimata nu a probat că a avut venituri în perioada menționată la pct.49 din Regulamentul cu privire la condițiile de stabilire, modul de calcul și de plată a indemnizațiilor pentru incapacitate temporară de muncă, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.108 din 03 februarie 2005.

Consideră că acțiunea cu privire la încasarea indemnizației pentru creșterea copilului până la vârsta de 3 ani a fost înaintată cu depășirea termenului de prescripție prevăzut la art.17 alin.(1) lit.b) din Legea contenciosului administrativ.

Opinează că suma încasată de 2000 de lei pentru asistență juridică este exagerată, reieșind din explicațiile date la pct.12 din hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr.25 din 28 iunie 2004 cu privire la practica aplicării de către instanțele judecătorești a legislației despre încasarea cheltuielilor de judecată în cauzele civile.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil pentru următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

b) recursul este declarat prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul consideră că, recursul a fost declarat în termen, deoarece din materialele cauzei nu poate fi stabilit momentul comunicării recurentului a deciziei instanței de apel pentru a determina respectarea termenului legal de declarare a recursului, prin urmare calea de atac se consideră ca fiind exercitată în termen.

Alegațiile recurentului precum că, instanța de apel a interpretat în mod eronat

dispozițiile art.4 din Legea nr.489 din 08 iulie 1999 privind sistemul public de asigurări sociale (în continuare – Legea nr.489/1999) și art.6 din Legea nr.289 din 22 iulie 2004 privind indemnizațiile pentru incapacitatea temporară de muncă și alte prestații de asigurări sociale (în continuare – Legea nr.289/2004), deoarece intimata este o persoană neasigurată și poate beneficia de indemnizația pentru creșterea copilului în baza pct.4 din Regulamentul cu privire la modul de stabilire și plată a indemnizațiilor adresate familiilor cu copii, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.1478 din 15 noiembrie 2002, nu pot fi reținute, deoarece Rotaru Daniela este soția salariatului Rotaru Andrei care se află la întreținerea ultimului și întrunește condițiile prevăzute la pct.49 din Regulamentul cu privire la condițiile de stabilire, modul de calcul și de plată a indemnizațiilor pentru incapacitate temporară de muncă, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.108 din 03 februarie 2005.

Mai mult, în speță sunt aplicabile dispozițiile Regulamentului cu privire la condițiile de stabilire, modul de calcul și de plată a indemnizațiilor pentru incapacitate temporară de muncă, deoarece acesta a fost aprobat în realizării prevederilor Legii nr.289/2004, reieșind din preambulul Hotărârii Guvernului nr.108 din 03 februarie 2005, însă Regulamentul cu privire la modul de stabilire și plată a indemnizațiilor adresate familiilor cu copii nu poate fi aplicat în speță, se aplică altor categorii de persoane.

În aceeași ordine de idei nu poate fi reținut nici argumentul recurentului precum că, intimata nu a probat că a avut venituri în perioada menționată la pct.49 din Regulamentul cu privire la condițiile de stabilire, modul de calcul și de plată a indemnizațiilor pentru incapacitate temporară de muncă, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.108 din 03 februarie 2005.

Considerentele recurentului precum că acțiunea cu privire la încasarea indemnizației pentru creșterea copilului pînă la vârsta de 3 ani a fost înaintată cu depășirea termenului de prescripție prevăzut la art.17 alin.(1) lit.b) din Legea contenciosului administrativ, nu pot fi reținute, deoarece Legea nr.289/2004 fiind o lege specială, prevede alte termene de prescripție pentru plata indemnizației de asigurări sociale, și anume art.27 alin.(1) din lege prevede că, indemnizația de asigurări sociale poate fi solicitată, în bază de acte justificative, în termen de 12 luni calculat de la data îndeplinirii condițiilor de stabilire a acestei indemnizații, iar ajutorul de deces – din ziua următoare zilei de deces. Indemnizația pentru creșterea copilului pînă la împlinirea vârstei de 3 ani solicitată după 12 luni de la data nașterii copilului se stabilește retroactiv, dar nu mai mult decît pentru 12 luni premergătoare datei solicitării, dacă solicitarea a avut loc pînă la împlinirea de către copil a vârstei de 3 ani.

Afirmațiile recurentului precum că suma încasată de 2000 de lei pentru asistență juridică este exagerată, reieșind din explicațiile date la pct.12 din hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr.25 din 28 iunie 2004 cu privire la practica aplicării de către instanțele judecătorești a legislației despre încasarea cheltuielilor de judecată în cauzele civile, nu pot fi reținute deoarece hotărârile Plenului Curții Supreme de Justiție reprezintă evaluări ale practicii judiciare existente și aserțiuni cu privire la modul de punere în aplicare a legii, avînd caracter consultativ și nu pot constitui baza formală a hotărîrilor judecătorești, pentru că nu sunt izvor oficial de drept.

Instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs constituie o interpretare a normelor de drept efectuată de recurent ce nu pot fi puse la baza recursului, însă acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii juste de către

instanțele inferioare prin prisma art. 130 și 139 din Codul de procedură civilă, în raport cu dispozițiile art. 118 din aceeași lege, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și respectiv nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs, iar instanța de apel a interpretat elocvent normele de drept incident speței.

Prin urmare, instanța de apel a elucidat circumstanțele importante ale pricinii, oferind răspuns la toate solicitările invocate de recurent în cererea de apel.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurentul nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că "... art. 6 §1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes." (*cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995*).

Completul concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de recurs, iar circumstanțele de fapt invocate de recurent în cererea de recurs nu constituie obiect al recursului, or recursul devoluează exclusiv circumstanțe de drept a pricinii.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanțele inferioare au examinat pricina sub toate aspectele, au verificat și au apreciat corect probele prezentate și au interpretat elocvent normele de drept incident speței, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Departamentul Poliției de Frontieră, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Departamentul Poliției de Frontieră se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Ion Druță